

דוד לוין

תשעה שירים

בין שלוש וחצי לארבע לפנות בוקר

בין שלוש וחצי לארבע לפנות בקר, קובעים חוקרים
הזמן בו נפש חסרת אונים מתמסרת כליל לכהלה.
ברבע לארבע לפנות בקר נהגו הגרמנים
לדפוק על דלתות היהודים.
איז להתפלא אפוא שפיהם ועיניהם
כמו לבם עברו מיד על גדותיהם.
מריאנה וסטפן המתגוררים במינכן ועושים
את הקיצים בטוסקנה, שואלים אותי אם החילים
התרים בארצי אחר מבקשים
גם הם לאור המחקר נוקשים על הדלתות
ברבע לארבע.

איך אתם ממשיכים

איך אתם ממשיכים. איך אתם מתגברים. איך אתם משלימים.
שאלו את יוסי וחוה משה ותמר ראובן ונחמה בערב יום הזכרון
אנחנו לא מתגברים. לא ממשיכים. לא משלימים, ענו יוסי וחוה
משה ותמר ראובן ונחמה. שמעון וגלילה. דוד ויעל יעקב ואריקה
רפי ושולה. יהושע ועדנה. עמנואל ואשרה. נעים ועדי. אפרים
ואלונה. עמוס וניצה. אהרן ואהובה. הלל ויהודית. אשר וגאולה
שמעון ודליה. שמואל ונועה. משה ואילה. דורון וסיגל. עמרי
ואילנה. דן וליאת. מיכה ושלומית. עקיבא וחנה, דוד ושלומית
רמי וחנה. יהודה ותמר. יוסף ורבקה. משה ותמר. דן ושלומית
מיכאל ושלומית. אריה ומיכל. עודד ומרים. רב ועטרה. דניאל
וניצן. גבריאל ומרים ואז תם השדור ומישהו שר.

אף שעמוד השדרה

אף שעמוד השדרה כושל והגלגלת נוטה כלפי מטה
 בכל זאת היא גבוהה מכל חלקי הגוף האחרים
 צעדים מכריעים שנעזרו בעבר באמץ לב, חשש, חרדה
 אלה גם אלה פסו. כשלו גם השליטה המלאה בנימות הקול
 והרגש. הימים שהיו פעם לאהבה, עכשו לשנה, להזיה.
 קול שעול דיקון כמטרונום, סימן הכר לערות.
 אומר מיד: אני מצותת, מנסה לפענח, אך איני נתבע להחלטות.
 אין לי אויב זולתי. הרוח הגרמנית, כתב ניטשה, מוצאה מהמעים
 העגומים ואינה אלא עצירות. אין היא מעכלת דבר עד גמירא.
 אני בפולין נולדתי ושהיתי רב ימי בפלשתינה ובקישראל
 אה אפשר שמוצא הורי הורי הורי, גרמניה
 אמש, בתכנית רדיו, שמעתי אדם מכריז על עצמו מכשר
 לדעת מהו אזור מגורי כלב על פי נביחתו. ניב אדוני, אמר
 המראין, נטמע ונכר בקול כלבו. מיד רציתי לשוחח עמו
 ולהרחיב, אך כיון שהשעה היתה מאחרת והתכנית מקולטת
 גמרת אחר בלבי לנסות ולאתרו מיד עם קומי ואולי אף
 להפגש אתו. אין ספק שהייתי מצליח (רשמתי לפני את שם
 התכנית והשעה בה שדרה) שלא כאמי שהיתה מקשיבה
 ללא הרף לתכנית לחפוש קרובים, מקנה, פרבים אחרים
 למצוא שריד ופליט, אה הבקר הביא עמו רעשי אהבה
 שבאו מעבר לקיר ונסיתי מיד להעלות בדעתי מה עושה מי
 למי, שומע איה נטמעים עולים קולו מקולה, קולה מקולו.
 כאן בלונדון, מביאים לילות פברואר שעלים לחצר ביתי
 גלגלתם נוטה כלפי מטה ויללתם כשעול קצוב, דיקון כמטרונום.
 בבקרים אני פונה למשחקי מזל, מנסה לזכות בזמן.

אל תפקפק באופק

אל תפקפק באפק. הוא היציב היחיד
 רחוק ככל שהוא נראה, הוא קרוב.
 ובאותה מדה שהוא שקוף, הוא אטום
 ולמרות שהוא זרע, אין לתלות בו תקנה
 האפק הוא לא מקום להשתרע ולשלוח
 גליות, גם לא לתקוע וו ולתלות עצמה
 בהתמוטט עליה ראשה.
 אין בו שערים, אין בו חלונות, אין בו שרותים
 האפק גם לא עונה לשאלות ולא מקבל תלונות
 ואם הוא לפניך הרי זה רק על מנת לתת מחסום
 לעיניך. אתה מתקרב, הוא מתרחק.
 הוא לא משחק אתך משחקים, זה טבעו,
 לא אוהב שנוגעים בו.
 לעצמת זאת מניח האפק לכל דיכפין
 להשתמש בו לצרכיו ולדבר בשמו
 ללא תמורה ושלא על אחריותו.

גברת לוי

אפשר להסב, לעצום עין מן המראות אך לא מן הקולות
 גלי הקול פושטים בגוף כארבה. אונסים כל חלקה.
 "מי יציל מקולה, מה ימנע" אמרה לי בבקר קיץ לוחט
 גברת לוי ששמה מחנק לבתה בימים הרחוקים
 קרובים ההם כשהגרמנים היו נאצים.
 גברת לוי מיטיבה לרקוד טנגו
 ויחד עם בעלה ענוב עגיבת פרפר
 מארחים את ידידיהם, פותחים בונבונירות
 עטופות צלופן בהנף אחר, מתענגים על שלל פשרים
 וגבינות תוף לגימת אדם ולכן ומקנחים
 בעגת שוקולד בצד גלידת וניל ותות
 אשה מנסה הגברת לוי
 יודעת לדחות במוצאי שבת וחג את זעקותיה
 עד לשעות הבקר המקדמות.

בוא זקן חביב

בוא זקן חביב, זקן עולץ, אשיר לה שיר
 אחלוץ לה שר, שב אצלי על כף היד
 אתה ואני חבוקים ודבוקים. הכל פי יאפוף
 אותך זרים. בוא ישיש צוהל, בוא בעזרי
 אם תרצה אומר לה את שם אבי ואמי
 אפקיד באזנה את שמי, ראה עד מה לחות שפתי
 רכה בטני. בוא זקן סקרן, זקן חושש, זקן טפוש
 למה אינה, בנפש חפצה אל נפש חפצה, בא
 אומרת נערה שתלתליה חמניה דרוכה לשמש
 נערה שענייה עושות בי שמות
 נערה מאוהיו שבאה מקיפטאון ללונדון
 נערה קוראת בספרים ישנים, נערה קוראת
 בקול רם ונשא. טמבל. אידיוט. בן זונה.
 קהה שכלה? טבול בעיני. השב נפשה, שלה שמחה.

בכל רגע נתון

שב. לה. בוא. קום.
 עבים מלפנים. עבים מאחור
 עם צער אפשר להסתדר. עם צער
 אתה יכול ללכת לים. לעבור דירה
 עם צער אתה יכול להתאהב
 ללכת לבר מצוה. לשמח כלה.
 לא כן היאוש. יאוש לא מגלה גמישות
 לא שמע על דון קיחוטה.
 יאוש הוא ספינים שלא חוזרים בם
 יאוש הוא השורה התחתונה. מטת סרום.
 ראה אדוני, צערו של עשו, לעמת
 יאושו של קין.

ארון נכבר,
 תורה על מכתבך הקצר, אותו מצאתי מרגש ומאיר

עינים. אכן נוגע אתה בעיניי מרפזיים וחשובים
 אה לדאבוני, לא עולה ממכתבה, כיצד יכול אני
 להיות לה עזרה.
 אני כפי שמעיד עלי שמי, יהודי אני ומישראל אני בא
 וכיון שפך ארע לי, מודע אני היטב, הן לסגלות הצער
 והן לפגיעתו הקשה של היאוש והריני עושה כמיטב
 יכלתי, (לא תמיד בהצלחה) שלא לערב עלטה סמיכה
 לאפיסת אור. עם זה, תשמח ודאי לדעת כי בארצי
 הצליחו ממחים לדבר, להפריד כליל בין השנים
 הם בנו חומה.

הדאגה

הסרת דאגה מלבך אכל הדאגה חוזרת הדאגה דוגרת
 הדאגה מנוף בונה גשרים. חוצה ימים ויבשות
 עתים היא משלש עתים מחמש. עתים היא גלים,
 עשויה מחמרים דביקים, אין לדאגה חופים.
 לא מתדפקת על דלת לא מצלצלת בפעמון
 נזונה מפל מצב בכל שעה, מהירותה רבה
 ממהירות האור ופגיעתה בכל. כמו העש
 היא אינה זקוקה לדרבון ויש בה הסגלה
 להזין עצמה. הדאגה מטבעה עדרית
 והיא נמנית על היחומים ביונקים
 ובטורפים. כשר הטלתה מן הגבוהים
 הידועים לנו (גם קשת בענן, לא מעיד על פסק זמן)
 והיא מתמסרת כליל רק לעצמה.
 יש הסבורים שדאגה נתנת לאלוף
 מחקרים שנעשו לאחרונה מעידים
 לדאגה (שמורה) המלה האחרונה.

יום בחיי הארי

הוא קם
 המכנסים החלצה המעיל
 את הנעלים שורה פעמים
 נועל את הדלת
 נוסע באופנים לתחנת הרכבת
 נועל את אופניו, קונה עתון וקפה
 אותו הוא שותה בעמידה
 עולה על הרכבת לברלין
 ברלין זה לפרידריך שטראסה
 פרידריך שטראסה זה האנס
 האנס לא בבית. האנס מגיע
 נכנסים
 האנס אומר לא
 הארי אומר כן
 ופוח.
 הארי אומר שהענין עקרוני
 האנס אומר שהארי קטנוני
 הארי אומר שעל האנס ללמוד מספר דברים
 האנס אומר שילמד. אבל לא מפי הארי
 הארי אומר שגם הוא למד דברים מאביו
 האנס אומר שאביו פנראה לא דמה לאביו
 הארי אומר שהוא מתחצף
 האנס אומר, האמת לא תמיד נעימה לאזן.
 הארי אומר שהוא הורס את חיי
 האנס אומר שהוא הורס את חיי
 הם יורדים לשתות בירה
 הם יורדים לאכול נקניקיה
 הארי מניח ידו על כתפי האנס
 האנס מחליק גב פה ידו על לחיו של הארי
 נחיה ונראה אומר הארי
 נראה גם נחיה אומר האנס
 הארי יוצא

האַנס נְשָׂאָר
האַרִי הוֹלֵךְ לְתַחֲנַת הַרְכַּבָּת
האַרִי עוֹלֵה לְרַכְבָּת
האַרִי יוֹרֵד בְּשׂוּרֵין
האַרִי עוֹלֵה עַל אוֹפֵנוֹי
האַרִי מְגִיעַ לְבֵיתוֹ, לֹא לְפָנַי
שֶׁהוּא קוֹנֵה לְחֻמְנֵיּוֹת וּגְבִינָה
האַרִי חוֹלֵץ נְעָלִים
האַרִי מְנִיחַ אֶת הַלְחָמְנֵיּוֹת אֶת הַגְּבִינָה
וְאֶת הָעֵתוֹן עַל הַשְּׁלֶחֶן וּמְטַלֵּפֵן לְהַאָּנס
האַרִי פּוֹתַח אֶת הַטְּלוּיָזִיה וּמְטַלֵּפֵן לְהַאָּנס
האַרִי מְקַשֵּׁב לְחֻדְשׁוֹת וּמְטַלֵּפֵן לְהַאָּנס
האַרִי עוֹבֵר לְעָרוֹץ הַסְּפוּרְט וּמְטַלֵּפֵן לְהַאָּנס
האַרִי שׁוֹתֵה יַיִן וּמְטַלֵּפֵן לְהַאָּנס
האַרִי עוֹבֵר מְעָרוֹץ לְעָרוֹץ וְחוּזֵר לְעָרוֹץ הַסְּפוּרְט
וּמְטַלֵּפֵן לְהַאָּנס
מְחַד בְּבִקּוֹר הוּא גּוֹסֵעַ לְבְּרִלִין.